

at fatte mig saa kort som muligt. Der er enkelte Punkter i de fremkomne Udtalelser, som der kunde være Anledning for mig til at imødegaae; men jeg skal lade de fleste af dem falde, efterdem de for en Deel ere blevne besvarede deels af den høitagtede Minister, deels af forskjellige ærede Medlemmer. Det, som nærmest kunde ligge for nu, er i mine Tanker at kaste et kort Blik paa Sagen ganste i Almindelighed. Det har, saavel ved Forhandlingen idag som ved Forhandlingerne forleden i Jernbanesagen, gjort et smerteligt Indtryk paa mig at see, at der vedblivende rejser sig en Modstand mod den hurtige Gjennemførelse af Foretagender, som vi dog maae erkjende, ere og vedblivende vilde være en ganske væsentlig Betingelse for at kunne give Sylland forsøgede Kræfter og Gyde til at bære de store Stattedyrder, som den nærværende Tid medfører for os Alle. Det forekommer mig derfor at ligge nær for dem, som ikke ere Syder, at række Haanden saa villigt som muligt til at fremme de Forhold i Sylland, som endnu staae tilbage, for derved at tilvejebringe en saadan Forandring, at Syllands Forhold i det Hele kunne komme i Ligevægt med Forholdene paa Derne. Jeg troer, at der i denne Betragtning ligger Nok til at berettiggende det Udtryk „berettigede Krav“, som jeg har brugt. Det har heller ikke Andet end kunnet gjøre mig ondt, at ærede Medlemmer, som ellers, naar der er Tale om at gaae foran i patriotisk Retning, pleie og altid gjerne vilde staae i første Række i et Tilfælde som dette, hvor der ganste vist kun er Spørgsmaal af materielt Indhold, men som dog ere af en ganske overordentlig stor Betydning, vise, om jeg end ikke vil sige en bestemt Modstand, saa dog en saadan Tilbageholdenhed, at Sagen i alt Fald ikke finder den kraftige Understøttelse fra deres Side, som jeg vilde have sat overordentlig megen Priis paa, at den havde faaet. Vi maae ved Siden af dette ogsaa ganste særligt tage i Betragtning et Forhold, der har gjort sig gjældende i Sylland, paa hele Vestkysten, og det er, at for at faae hele denne Deel af Sylland fremmet paa en hurtig og gennemgaaende Maade maae vi gaae til en gennemgribende Forsøgelse af dens Communica-

tionsmidler, idet den i høi Grad trænger til Beianlæg i forskjellige Retninger og paa forskjellige Maade. Men alle slige Anlæg ere i høi Grad afhængige just af slige Loves Vedtagelse som dem, vi have havt for til Behandling i disse Dage; thi at tage fat paa dem med Kraft og føre dem tilende paa en praktisk og nyttig Maade er kun da muligt, naar det først er flaaet fast, i hvilken Retning Jernbanen skal gaae, og hvor for Fremtiden Exportstedet skal være. — Blandt andre Uttringer have vi ogsaa hørt den fremsføre fra mange Sider, at man jo kunde lade Sagen vente lidt og saa senere tage sin Bestemmelse derom. Ja, jeg vil oprigtig sige, at det Slags Uttringer have paa mig gjort det Indtryk, som om man havde den Betragtning: Havnen kan vente indtil vi faae en Jernbane; men naar vi faae komme til 3die Behandling af Jernbanesagen, saa er det et stort Spørgsmaal, om vi saa ikke vilde faae at høre den Betragtning: Nu er Havneanlægget udsat, og vi behøve derfor ikke at forhaste os med Vestbanen, den kan vente, indtil vi faae Havnen. Jeg frygter for, at der paa denne Maade vil blive vendt op og ned paa Sagen, saaledes som det allerede er skeet. Nei, naar man vil en alvorlig Ting og vil den alvorligt, saa troer jeg, at det er rigtigt at gribe Tingen i det Dieblik, man kan faae den. Det maae være en Forklaring for de ærede Medlemmer, som ikke kunne følge med os i vore Betragtninger, at vi sætte Priis paa at faae disse Planer flaaede fast nu, da vi ere saa heldige at have i Spidsen for Indenrigsministeriet en Mand, som baade har Villie og Gyde til at flaae dem fast og til at gennemføre dem. Vi have sandelig ingen Sikkerhed for, naar disse Loves Vedtagelse blive udsat til Efteraaret, om vi da have en Indenrigsminister, som vil fremkomme med dem paany og fremkomme med dem paa denne Maade. Vi have længe havt Indtrykket af, at det gif paatvers, og det gif saalænge paatvers, at Forholdene førte med sig, at vi beshynderligt nok bleve nødsagede til at gaae paalangs; nu gaaer man paalangs og det tilgavns, og det ikke alene paa Østtiden, men ogsaa paa Vesttiden. Mine Herrer, man bør ikke lade de gunstige For-